

P I N K F L O Y D

Anglická skupina PINK FLOYD vznikla v roce 1964. Založili ji bývalí studenti NICK WRIGHT /nar. 20. 7. 1945 v Londýně; varhany, piano, cello, phone-fiddle/, NICK MASON / 27. 1. 1945 v Birminghamu; bicí/, ROGER WATERS / 9. 9. 1944 v Cambridgi; bas. kytara, piano, oscillator/ a SYD BARRETT /6. 1. 1946; kytara/. Skupina hrála jednoduché, líbivé melodie, kombinace psychedelického rocku a elektrické formy free-rocku.

1967 - skupina zapřísahala zvrát v rockové hudbě - přišla se svým programem "totální show".

1968 - skupinu doplnil 22letý kytarista a zpěvák DAVID GILMOUR. Později však opouští skupinu Syd Barrett. Příchodem Gilmoura se mění styl PINK FLOYD - free formu psychedelického bádání rozšiřuje skupina tak, že se povznáší do neprobádané oblasti kosmického rocku se spoustou popěvně science-fiction. Jako skladatelé se uplatňují WATERS a WRIGHT. V tomto roce byli PINK FLOYD pověřeni vytvořením hudby k filmu MORE. Tento film, promítaný koncem roku 1969 se postaral o to, že jméno skupiny se poprvé dostalo do širšího povědomí veřejnosti.

WATERS se mezitím zaměřoval do možnosti poskytnutých stále se rozvíjející technikou elektrofonické hudby - brzy PINK FLOYD podnikli to, co rozšířilo koncepci free formy ve směru totální hudby: s bezvadným hudebním systémem do 360. stupňů prostoru nejen podnikli jakékoliv dobrodružství stereofonického spektra na svých deskách, nýbrž přinесли tentýž rozlet, beroucí dech, do koncertních sálů, kde pod střední chodbičkou bublaly řeky a kde pod krovem štěbetali ptáci. A právě toto vytváří reputaci skupiny a brzy zaujímají PINK FLOYD první místo mezi četnými skupinami ve Velké Británii.

1969 - většinu roku strávila skupina prací na double albu UMMIA GUMMA a potom hudbou k filmu ZABRISKIE POINT.

Začátkem roku 1970 začali PINK FLOYD pracovat na náročném a ambiciózním albu ATOM HEART MOTHER. Bylo napsáno celou skupinou a připisáno na vrub WRIGHTOVI/ s RON GEESINEM/. Patřilo mezi nejúspěšnější díla classical-rocku, který v té době zaplavil gramofonový trh. Následovalo turné po USA, které se uskutečnilo koncem roku 1970. PINK FLOYD na něm účinkovali společně s chorem a orchestrem. Jejich další album /následující po retrospektivním RELICS/ bylo MEDDLE, které se setkalo s velmi dobrým přijetím. Na první straně se představují PINK FLOYD v několika písních, na druhé straně vytvářejí zase vynikající elektrickou atmosféru, excelují s ní ve skladbě ECHOES, která zabírá celou stranu alba.

V roce 1972 následuje další vyprodané turné po Americe a PINK FLOYD vydávají album OBSCURED BY CLOUDS s hudbou k filmu THE VALLEY. Popularita skupiny stále roste. V anketě Melody Makeru POP POLL 1972 se umísťují PINK FLOYD v kategorii angl. skupin na druhém místě, hned za seskupením EMERSON, LAKE & PALMER.

1973 - výborné album THE DARK SIDE OF THE MOON proniká do špičky žebříčku nejprodávanějších desek nejen v Anglii a USA, ale i v dalších zemích; setkává se s ohlasem kritiky. Ale to je již současnost, na další vývoj skupiny PINK FLOYD si musíme počkat.

Začalo to úplně prozaicky, matka vytušila můj vzrůstající vztah k hudbě a koupila mi kytaru. Bylo mi tehdy již 20. let. Moje první zpěvácké úsilí pamatuje prešovská kavárna, shodou okolností též LIPA. Tehdejší repertoár jsem si donesl doslova z lesů a od táborových ohňů, též písničky Suchého a Šlitra mi velmi přirostly k srdci.

"STRUNY" - tak se jmenovala kapela, v které jsem zpíval s kamarády z internátu, když jsem přišel do Bratislavy navštěvovat stavební fakultu SVŠT. Během studií jsem začal vážněji vstřebávat do sebe kvanta dobré hudby, poznávat různé souvislosti, které běžnému posluchači unikají. O zpěvácích se většinou nehovoří jako o muzikantech, já osobně mám však rád ten typ zpěváků a sám se snažím být zpěvákem i muzikantem, neboť je to podle mého názoru ohromné plus.

Už v začátcích své muzikantské činnosti jsem si sháněl nahrávky originálních černošských skupin a sólistů, kteří představovali původní folklórní umění v té nejčistější formě. Můj sluch se nevyhnul ani jazzu, začal jsem chápat improvizace, že jsou vlastně projevem určité nálady, invence jedince, dokázal jsem si vysvětlit, proč ten či onen hraje tak a ne jinak, atd.

Po rozpadě STRUN jsem se stal členem ještě té prvopočáteční ISTROPOLITANY. Tam se můj styl začal vyhranovat, rhythm and blues a soul pronikal v mém citění více na povrch, takže jsem se specializoval na tento projev. Musím podotknout, že vývojem jsem dospěl k tomu, že mám rád pouze stylově čistou hudbu, každá hudba musí mít svoje zaměření a přesné určení žánru. Nemám rád bezpohlavní hudbu. S ISTROPOLITANOU jsem zpíval na jazzových festivalech /Žilina, Přerov/. Tam mi např. známý pražský kritik Leo Jehne připomenul, že bych měl dbát více na svůj výraz při zpívání. Můj názor je asi takový, že zpěvák musí na tom pódiu nějak vypadat, protože plní určité společenské poslání. Každé gesto a mimika musí však přesvědčit posluchače, že interpret dělá svoji práci skutečně od srdce a to různé usmívání, cenění zubů a různé směšně laciné prvky vzbuzují u jen trochu vyspělejšího posluchače pocit trapnosti...

Zlatou érou mé existence nazývám působení ve skupině BLUES FIVE, která byla složená z výborných hudebníků, i dnes úspěšně činných. Stačí vzpomenout jména jako D. Hájek, R. Vacho, M. Talaj, J. Lehotský, atd. Byli to prostě muzikanti, vedle kterých jsem měl stále pocit, že jsem slabý, že nestačím. A tento pocit je vlastně ohromná věc, protože nutí člověka neustále pracovat na sobě. Když jsme hráli jakoukoliv skladbu, vždy to mělo hlavu a patu. V souvislosti s BLUES FIVE bych chtěl ještě připomenout, že na II. beat-festivalu v Praze jsme byli vyhodnoceni jako objev roku a v kategorii zpěváků jsem získal druhou cenu. To však pouze pro ilustraci, protože různé soutěže a sestavování zebříček nepovažuji za regulární záležitost, naryhm si totiž, že hudba je sport...

NE SLAVNÁ PREMIÉRA

Mnoho příznivců beatové hudby v Přelouči očekávalo netrpělivě první vystoupení nové skupiny Mírka Hrona, která si během několika měsíců zkoušek získala pověst dobrého tělesa. Premiéra se uskutečnila 21. prosince v sále KVT. Flýš sál si musel nejdříve poslechnout nemastnou, neslanou předskupinu z VÚ Pardubice, hrající country music. Skupina čerpá hlavně z tvorby KFO. Publikum ji odměnilo zdvořilým potleskem v domění, že potom "něco" přijde. Avšak nepřišlo nic. Pouze repertoár od zvládnutého Olympicu po nezvládnuté Black Sabbath, s perfektně odbubňovanými přestávkami.

Nová skupina se představila ve složení : MÍREK HRON /bicí, vedoucí skupiny; dříve Saturnin/, ZDENĚK SOBOTKA /basová kytara, zpěv; dříve Stars, New Generation/, "TOM" HUSÁK /doprovodná kytara, zpěv; dříve Beatboys/ a SAŠA STULÍK /sólová kytara, kvákadlo, zpěv; dříve Daplen Beat, Blue Bells, New Generation/. První dvě skladby se vyznačovaly dostatkem kiksů a nedostatkem rytmu. Později však nervozita odpadla a skupina se přece jen rozehrála. Nejlépe dopadly pomalejší skladby Olympicu /Slzy tvý mámy a Vrať mi moji hořkou lásku/, vlastní skladba, vcelku velké nic s názvem Zpívej s námi a pomalé skladby Hungarie. Z tvorby maďarských skupin zaznělo několik skladeb - velmi problematická však byla textová stránka. Nevím, proč psát k maďarským skladbám vlastní texty v angličtině, navíc velmi slabé, kterým posluchači rozumí asi tolik, co originálu. Také skladby F. Hammela dopadly mnohem lépe než pokus o faranoid a Evil Woman, don't play game with me z dílny Black Sabbath.

Co se týče výkonu hudebníků nehraje nikdo vyloženě špatně, avšak způsob hry a citění Saši Stulíka je odlišné od ostatních, neboť ten se ubírá podle mne úplně jiným směrem, než kam mám namířeno zbytek skupiny. Též se mi vůbec nelíbily rádeby vtípně komentáře Z. Sobotky při ohlašování skladeb. I když si budu myslet, že úmyslně ohlašoval skladby od jiných skupin, než které je složili, bylo to dobré pouze k tomu, že se dotyčný naučil za večer správně vyslovovat jméno PINK FLOYD.

Nakonec nejlépe vyzněla recedice starých hitů, jímž vévodil Hippy Hippy Shake. /Provedení : Z. Sobotka /kytara, zpěv/, T. Husák/bass/, M. Hron/bicí/. Pak přišel pokus, něco na způsob session, kdy nástroje putovaly z ruky do ruky různým hráčům. Vykrytalizovalo nakonec podle mne nejlepší seskupení večera v bluesové improvizaci S. Stulíka /kytara/, M. Panchártnka/bass; opera Generation/ a M. Hrona. V dlouhé improvizaci pokračoval kytarista za pomoci svého nástroje a kvákadla až do doby, kdy ho Hron jednoduše vypnul/„..lidi na to netancujou“! V provedení původní kapely vyzněl lépe než všechny Uriah Heep, Black Sabbath a Omega dohromady starý song "The House Of the Rising Sun"/Dům u vycházejícího slunce/. Zde se uplatnil Saša jako hlavní vocalista, odložil kytaru a plně se věnoval zpěvu. A to byla nejlepší věc večera, založená na perfektním frázování

nikoliv na doslovném textu.

Podle jednoho vystoupení nelze nikoho odsoudit nebo naopak opřevovat. Všechno se vždy nevydaří. Je sympatické, že nová skupina nehraje vyloženě komerčně podbíživé skladby, i když na druhé straně se zase nesnaží jít nijak moc vysoko. Vývoj je v jejich rukou a záleží pouze na nich, zda jejich cesta povede dál, nebo jestli skončí tímto vystoupením.

P.S.

Při poslechu této skupiny jsem si vlastně uvědomil, že New Generation nemá snad na velém pardubicku konkurenta, který by se jim vyrovnal.

/Foršt/

OTAZNÍKY NAD INTERPARÁDOU

4. ledna jsme mohli shlédnout na televizních obrazovkách I. kolo nového hudebního pořadu - INTERPARÁDY. Tento pořad jsem netrpělivě očekával. Jak se ukázalo, zcela naivně jsem se domníval, že pod názvem INTERPARÁDA se bude skrývat soutěž písní ze socialistických zemí v originálním provedení, a věřil jsem, že v množství komerčních písní se objeví občas i hodnotné skladby, že uvidíme zpěváky a snad i skupiny z jiných zemí.

Viděli jsme však pouze osm soutěžních písní z tvorby autorů social. zemí a dvě v nesoutěžní části "Co se hraje ve světě". S výjimkou dvou /seurozenci Ulrychovi a E.Šepešiová/ zazněly nevalné, velmi komerční převzaté skladby se slovenským textem. To má přispět k taklik propažovanému rozvoji původní tvorby?

Snad nejlepší skladba zazněla v podání seurozenců Ulrychových /Majster/. Přestože nemám nic proti slovenštině, vadilo mi, že Ulrychovi - ta oáza původní, originální vlastní tvorby v záplavě převzaté komerce - zpívají píseň od jiných autorů ve slovenštině.

Nevím jak vy, ale já jsem se na INTERPARÁDU těšil poprvé a naposledy.

Foršt

JOAN BAEZOVÁ

V současné době se dostává členům Gramofonového klubu do rukou album VYJDI ZE STÍNU v podání Joan Baezové. Pro ty, kteří zpěvačku ještě neznají, je především určen tento článek:

JOAN BAEZOVÁ /vyslovuj Bajezová/ je jednou z představitelky pokrekové větve populární hudby a mezi ženami snad nejvýraznější interpretkou. Je zpěvačkou individualitou, hodnou pozornosti hned ze dvou důvodů: tím, co zpívá, i tím, jak zpívá. Nepovažuje se za hvězdu, ačkoliv jí vlastně je už od r. 1959, kdy slavila první velký úspěch na folk festivalu v Newportu, ačkoliv vydala přes 20 LP, z nichž některé dosáhly mimořádného ohlasu. Snad bere svoji uměleckou činnost jako určitý druh poslání.

Jean Baez se narodila 4. ledna 1941 ve Staten Islandu a oba její rodiče - matka Skotka a otec Mexičan - pocházeli z rodin kazatelů. Už pro svůj poněkud tmavší odstín pleti byla v kalifornském Redlandsu odsunuta do skupiny dětí, přísně segregovaných od „pravých bílých“. Podobně se jí pak vedlo na střední škole

